

TISA PESCAR

Heksenmaan

MORGAIN, KAVOYUK

DEEL 1

"Wie een spoor nalaat, laat een wond na."

Henri Michaux (1899-1984)

1

SPOREN

‘Ik ruik haar.’ Dumii, mijn vader, die met één knie op de grond zat, haalde een hand door zijn warrige, donkerblonde haar en keek op. Zijn donkere ogen glinsterden in het maanlicht. ‘Ze heeft hoogstens een uur voorsprong.’

Verdomme. Wat kon er allemaal in een uur gebeuren? Ik moest er niet aan denken.

‘Transformeren?’ Dumii richtte zich op. ‘In wolvengedaante zijn we sneller.’

Ik dacht even na. ‘Nee,’ zei ik toen. ‘Dan moeten we onze kleren hier achterlaten. We zijn in de buurt van Roc-sur-Marain. We kunnen ons beter niet in wolvengedaante in het dorp vertonen. Naakt al helemaal niet. Dat betekent dat we weinig kunnen uitrichten, mocht ze daar naartoe gegaan zijn.’

‘Daar heb je gelijk in,’ gaf Dumii toe.

‘Dit had nooit mogen gebeuren.’

‘Mee eens. Alleen is het achteraf gemakkelijk praten. We hadden geen van allen verwacht dat ze ervandoor zou gaan.’ Dumii legde een hand op mijn schouder. ‘We vinden haar wel, Radu.’

Ik knikte. ‘Laten we opschieten.’

We zetten ons weer in beweging. In looppas, dwars door het bos, bomen en struiken ontwijkend, wat vanwege ons nachtzicht geen problemen opleverde.

Een kilometer of drie verderop werd de begroeiing eensklaps dunner. We sprongen over een brede greppel om de tweebaansweg te bereiken die langs de bosrand slingerde. Het geurspoor dat we volgden ging verder over het asfalt. Niet rechtsaf, richting Roc-sur-Marain, maar linksaf de heuvels in. Dat gaf wat respijt. Chateaufoir, de dichtstbijzijnde stad, lag hemelsbreed op zo’n dertig kilometer afstand. De paar huizen die zich tussen Roc-sur-Marain en Chateaufoir bevonden, waren eigendom van buitenlanders en stonden ’s winters leeg.

Dumii zakte opnieuw door zijn knieën en snoof de winterse nachtlucht hoorbaar op. ‘Die kant op.’ Hij gebaarde naar de heuvels en begon weer te rennen. Ik volgde hem. Onze voetstappen klonken luid op het asfalt. De weg liep steil omhoog naar de top van

de eerste heuvel waar een vervallen loods stond. Daar hield het spoor eensklaps op. Een flinterdun residu van uitlaatgassen drong mijn neusgaten binnen.

‘Rahat!’ schold Dumi. ‘Er is hier een auto gestopt.’ Hij keek me met bezorgde ogen aan.

Ik vloekte binnensmonds. Een enkele auto was nog wel te volgen, maar zodra het spoor zich met verse uitlaatgassen van andere auto’s vermengde, was onze kans op succes verkeken.

‘Probeer eens of je haar kunt aftasten,’ stelde ik voor. ‘Mij lukt het zeker niet.’

Dumi knikte. Hij sloot zijn ogen en richtte zijn handpalmen omhoog. Een bundel van kracht rees op en deed de lucht trillen, tot ze eensklaps uiteenspatte en zich in alle richtingen verspreidde. ‘Ik kan haar aanwezigheid voelen,’ zei hij, ‘maar ze heeft een afweerschild opgeworpen. Ik heb geen flauw idee wat er in haar hoofd omgaat.’ Hij liet zijn handen weer zakken.

‘Daar was ik al bang voor,’ zei ik. ‘Laten we naar huis bellen, zodat iemand ons kan oppikken. Eén van ons transformeert en volgt het spoor alvast in wolvengedaante. De ander gaat er met de auto achteraan. Op die manier kunnen we hopelijk wat tijd winnen.’

‘Oké,’ zei Dumi. ‘Laat mij maar vooruit gaan. Ik ben kleiner dan jij en kan gemakkelijker voor hond doorgaan. Ik plaats bij iedere afslag een baken, zodat je kunt achterhalen welke richting ik gekozen heb.’ Dumi trok zijn trui over zijn hoofd en begon de knoopsluiting van zijn spijkerbroek los te maken.

Ik haalde de mobiele telefoon van mijn huisgenoot Pascal uit mijn broekzak en toetste het nummer in van de afgelegen Franse boerenhoeve waar we met negen personen samenwonen.

Dumi, die inmiddels naakt was, duwde zijn kleren in mijn handen. Hij hurkte op de grond neer, waarna zijn menselijke vorm geleidelijk overging in die van een donkerblonde wolf met zwarte ogen. Met grote, soepele sprongen en zijn kop laag bij de grond ging hij ervandoor. Binnen een mum van tijd was hij uit het zicht verdwenen. Ik liep naar de overkant van de weg en drukte de beltoets in. Leunend tegen een dikke boom wachtte ik tot er werd opgenomen.

Een dik halfuur nadien doemden de koplampen van onze Chevrolet Tahoe in de verte op. Mila, mijn moeder, zat achter het stuur. Ze was alleen. De stoelen, achterbank en vloer waren bedekt met grote stukken zeil. Ik stapte in en legde Dumi's spullen op de achterbank. Nog voor ik mijn portier had dichtgetrokken gaf Mila plankgas.

‘Heb je alles bij je?’ vroeg ik.

‘Dekens, latex handschoenen, ductape, vuilniszakken, gewone plasticzakken en een zeil dat nog in de verpakking zit.’ Mila grinnikte. ‘Je bent al net zo’n controlefreak als ik.’

‘Dat zal een kwestie van genen zijn.’

‘Vast.’ Mila stuurde de auto een flauwe bocht door. Ik legde mijn handen met de palmen naar boven op mijn knieën en stelde mezelf open. Ondertussen speurde ik met mijn ogen de omgeving af, op zoek naar een baken van Dumi.

‘Waarheen?’ vroeg Mila toen we een splitsing naderden.

‘Rechts,’ zei ik, zodra ik een vage, kegelvormige gloed in het oog kreeg. Op hetzelfde ogenblik voelde ik de prikkeling die ervan uitging.

Mila liet het gas los en stuurde de Tahoe zonder remmen de bocht door. De banden gierden over het asfalt. De V8 motor brulde toen ze haar voet weer op het gaspedaal liet neerkomen. De wijzer van de kilometerteller kroop omhoog naar honderdtwintig, vijftig kilometer sneller dan was toegestaan.

Een minuut of tien later haalden we Dumi in. Hij draafde midden op de weg voor ons uit, met zijn kop vlakbij de grond. Zodra hij ons in de gaten kreeg, hield hij stil en transformeerde terug naar zijn menselijke gedaante. Mila remde zodat hij kon instappen.

‘Ze is op weg naar de stad,’ verklaarde Dumi, terwijl Mila de auto weer op gang bracht. ‘Daar durf ik mijn huid om te verwedden.’ Hij wong zichzelf in bochten om zijn kleding te kunnen aantrekken. ‘Hoe is het met Pascal?’ vroeg hij.

Het was dezelfde vraag die ik daarstraks aan de telefoon ook al gesteld had.

‘Cat heeft de wond schoongemaakt en gehecht,’ antwoordde Mila. ‘Ze is iets voor hem aan het brouwen om te voorkomen dat hij een infectie oploopt.’

‘Laten we hopen dat het werkt.’ Dumi trok zijn schoenen aan en maakte de veters vast. In de verte schemerden de lichten van Chateaufort tussen de bomen door.

Vlak voor het bereiken van de stad stapten we uit en deden een poging het autospoor te voet verder te volgen. Het was verspilde moeite. De geur werd opgeslokt door een mengsel van zware uitlaatgassen en honderden bandensporen. We reden verder naar het centrum, waar Mila de auto de verlaten parkeerplaats van een kerk opdraaide.

‘Hoe pakken we het aan?’ vroeg ze, terwijl ze de motor uitschakelde. ‘Gaan we lukraak zoeken of heeft een van jullie een beter idee?’

‘Laten we proberen ons in haar situatie te verplaatsen,’ zei ik. ‘Wat zou jij doen als je in haar schoenen stond?’

‘Niet nadenken in ieder geval,’ antwoordde Mila op vlakke toon. ‘Dat betekent dat ze overal kan zitten.’

‘Ze heeft een razende honger,’ liet Dumí zich horen. ‘Ik zou ergens heengaan waar ik mensen verwachtte.’

‘Het is midden in de nacht,’ snoof Mila. ‘Er zijn nergens mensen.’

‘Laten we het hopen. Dan kan ze ook niemand grijpen.’ Dumí gooide het achterportier open. ‘Ik denk dat we het best in parken kunnen zoeken en bij de treinstations,’ vervolgde hij. ‘Daar liggen vast een paar zwervers te pitten.’

‘We moeten achterhalen waar de bestuurder van de auto gebleven is,’ zei ik. ‘In het slechtste geval - of het gunstigste, het is maar hoe je het bekijkt - kan die de politie alarmeren en ons ernstig in moeilijkheden brengen.’

‘Dat is waar.’ Dumí woelde met een hand door zijn haar.

‘Ik denk niet dat die man of vrouw nog iets kan navertellen,’ zei Mila. ‘Ze is helemaal losgeslagen. Ze jaagt om te doden.’

Ik stapte uit. Dumí en Mila volgden mijn voorbeeld. We paken ieder twee paar latex handschoenen die we in onze broekzakken propten.

‘Het lijkt me het best om ons op te splitsen,’ zei ik. ‘Ik ga alleen, jullie samen. Op die manier kunnen we contact houden.’

Dumí en Mila stemden in, waarna onze wegen zich scheidden.

2

ZWERVERS

Met opengesperde neusgaten en gespitse oren liep ik zo systematisch mogelijk door een buitenwijk. Ik was inmiddels vijf kwartier onderweg zonder het spoor te hebben teruggevonden. Met iedere minuut die verstreek, werd de kans dat er doden zouden vallen groter.

We hadden afgesproken dat ik het noordelijk en oostelijk deel van de stad voor mijn rekening zou nemen, terwijl Dumi en Mila het zuiden en westen afstruinden. Bij gebrek aan resultaat zouden we na twee uur op de parkeerplaats bijeenkomen om te overleggen.

Ik versnelde mijn pas en sloeg een hoek om. De straat waarin ik terechtkwam bood een desolate aanblik. Slecht onderhouden, grauwgekleurde huizen flankeerden een hobbelige strook basaltkeien. Aan de rand van het trottoir lag een berg aangevreten afval waarvan de scherpe stank de gevoelige slijmvliezen van mijn neus irriteerde. Toen ik voorbijliep kwamen twee ziekelijk ogende ratten tevoorschijn, die wegschoten naar de dichtstbijzijnde rioolput.

Voor de zoveelste keer wierp ik een blik omhoog. Er pakte zich een zwaar wolkendek boven de stad samen. Ik kon de sneeuw die in de lucht zat al bijna ruiken. Nog even, dan zou de bui losbarsten en werd het vrijwel onmogelijk het spoor in menselijke gedaante te traceren. Als wolf zou het me misschien nog wel lukken, omdat mijn neus zich dan dicht bij de grond bevond, waar luchtstromingen andere patronen volgden dan op bijna twee meter hoogte. Maar in de stad gold hetzelfde als in het dorp. Ik kon niet het risico nemen als wolf gezien te worden. In wolvengedaante ben ik niet alleen te groot en schonkig om voor hond te kunnen doorgaan, mijn ogen hebben een kleur die onmiskenbaar wolfachtig is, ook in menselijke gedaante.

Aan het eind van de straat stuitte ik op een park. Kale bomen en dito struiken stonden kriskras door elkaar in hoog gras. Het pad dat ertussendoor liep was overwoekerd met onkruid, zodat de keien nauwelijks nog zichtbaar waren. Een metaalachtig aroma, vermengd met de geur van sterke drank en een ongewassen lichaam, bezoedelde de

nachtluicht. Even later hoorde ik het geritsel van kleding en een opgejaagde ademhaling.

Een zwerver, concludeerde ik, en één met een beginnende longontsteking. Dat hoorde ik aan de akelige fluittoon die iedere ademteug begeleidde, een geluid waarvan de frequentie te hoog was om door een mens opgevangen te worden.

Om mijn voetstappen te dempen liep ik over het gras naar de plek waar de zwerver zich bevond. Het krachtveld dat de man omringde werd geregeerd door angst, wat zich uitte in grillige, ongecontroleerde uitschieters die op me af schoten als wespen op zoetigheid. Ik sloot me ervoor af en duwde de takken van een struik opzij. Een paar meter verderop zag ik de zwerver ineengedoken op een roestig bankje zitten. Pas toen ik vlakbij was, kreeg hij me in de gaten. Hij slaakte een kreet en ondernam een vluchtpoging.

Nog voor hij goed en wel rechtop stond, had ik zijn jas te pakken en trok hem achterwaarts naar me toe. Op hetzelfde ogenblik bespeurde ik een zachte geur die ik direct herkende. Ik klemde een arm om het bovenlichaam van de zwerver en smoorde zijn geschreeuw door een hand over zijn mond te leggen.

‘Stil,’ siste ik met mijn mond vlak naast zijn oor.

Als reactie volgde een felle ruk. Er werden twee onregelmatige rijen tanden in mijn hand gezet. Een gemene pijnscheut tintelde door mijn handpalm. Loslaten deed ik echter niet.

‘Kalm,’ gromde ik, terwijl ik de zwerver kort door elkaar schudde. ‘Het enige wat ik van je wil, is antwoord op een vraag.’

De zwerver ontspande zich enigszins en knikte. Behoedzaam liet ik mijn greep verslappen. Toen hij geen aanstalten maakte de benen te nemen, liet ik hem helemaal los.

‘Wie ben jij, verdomme?’ mompelde hij met dubbele tong, terwijl hij zich wankelend naar me omdraaide. ‘En wat moet je van me?’ De mouw van zijn jas was gescheurd. In zijn onderarm stonden vier lelijke krassen waar het bloed uit opwelde dat ik daarnet geroken had. De andere geur die ik had opgepikt gaf me goede hoop dat ik het verloren spoor zou terugvinden.

Ik negeerde de vragen van de zwerver en maakte een handgebaar naar zijn arm. 'Hoe kom je aan die wonden?'

'Ik ben aangevallen.' De zwerver bedekte de krassen met zijn hand. 'Ik zat met Henry, mijn maat, in een lege woning waar we de laatste tijd wel vaker overnachten. Ineens kwam dat rotwijnf binnenstormen. Zomaar, uit het niets.' De zwerver blikte gejaagd om zich heen, alsof hij verwachtte dat ze ieder moment opnieuw kon opduiken. Iets wat mij overigens niet slecht zou uitkomen.

'Ga verder,' spoorde ik hem aan.

'Het was een serpent. Een furie uit de hel. Ze sprong bovenop Henry en begon hem op te vreten. Ik zweer het je, ze verslond hem met huid en haar! Toen ik haar van hem af probeerde te trekken, krabde ze me open en siste naar me. Ze had klauwen met kromme nagels. En haar tong... Godsamme nog aan toe! Ik heb nog nooit eerder zoiets gezien. Het is de laatste keer dat ik een voet binnen heb gezet in dat spookhuis. Sodeju! Voortaan ga ik...'

'Waar is die woning?' onderbrak ik hem.

'Melville, Rue de Ferenc. Daar is een tijdje geleden een flinke fik ...'

Ik had genoeg gehoord. Voor de zwerver beseftte wat er gebeurde, had ik hem opnieuw te pakken. Ik stal enkele deciliteren van zijn bloed, waarop hij bewusteloos in elkaar zakte. Ik ving hem op en legde hem op het bankje. Wanneer hij straks bijkwam, zou hij zich niet herinneren dat hij me was tegengekomen. Mogelijk was zijn aanvaring met 'dat rotwijnf' eveneens uit zijn geheugen gewist. Zo niet, dan was dat geen ramp. Ik kon er veilig vanuit gaan dat het verhaal van een dronken zwerver over een mensenetende furie uit de hel door niemand voor waar zou worden aangenomen.

Wel was het zaak het lichaam van zijn metgezel zo snel mogelijk uit het huis te verwijderen. Als het door iemand ontdekt werd en door een forensisch patholoog-anatoom aan een onderzoek onderworpen, hadden we een probleem. Er zou ongetwijfeld genetisch materiaal op het lichaam zijn achtergebleven, waardoor een aantal ongewone zaken aan het licht konden komen. Dat moest ik tegen elke prijs voorkomen.

In looppas pikte ik het spoor van de zwerver op, dat penetrant genoeg was om zonder bukken te volgen. Het spoor nagaan leek me de snelste manier om het genoemde adres

Heksenmaan

te lokaliseren, want de wijk Melville kende ik wel, maar van Rue de Ferenc had ik nooit gehoord.
